

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 10.

Ljubljana, 1. oktobra 1911.

XIX. tečaj.

Zjutraj.

13. Jutranja molitev.

K Tebi, Bog, molitev verno
iz srcá pošiljam jaz,
k Tebi, Bitje neizmerno,
v jutru dvigam svoj obraz.

Zbúdi vse, kar naokoli
v rahlem spanju še molči:
Vse naj hvali Te in moli,
saj si vsem dobrotnik – Ti!

Sladko spanje dal si meni,
ko sem včera legel spat;
dom nebeški zdaj odkleni,
da mi dan prisije zlat.

Glej, kakó v molitvi druží
zjutraj se vesoljni svet:
Tvoje je in Tebi služi
stvarstvo vse od vekov let.

Jaz, ki sem kot v morju kaplja,
molim te iz duše dna;
v radost se srce zataplja –
Ti si meni sreča vsa!

— II —

14. Ko je vstalo mlado jutro . . .

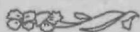
Pa je vstalo v dalji
izza širne plani
mlado jutro v svoji
jasnosvetli halji . . .

Zadrhtela
je poljana
vsepokojna ;
zadrhtele
tudi vrbe
skromnotihe
sredí nje . . .
Tak živahno
zašusteli
so njih vrhi,
da iz sanj so
prebudili
tihí potok
pod seboj.
Pa je vprašal
tihí potok :
„Aj, ve vrbe,
sestre moje,
kaj da ste me
prebudile,
da nič več mi
ne pustite
sanj prelepih,
da nič več mi
ne pustite
sanj prelestnih
in čarobnih
sanjati?“
Govorile
so mu vrbe :
„Aj, zaspanček
si, naš bratec!

Jutro vstalo
je tam v dalji,
pa bi spal?“
Govorile
so mu vrbe,
in potoček
vztrepetal je,
vztrepetali
so mu valčki
iz vode.
In ozrli
so čez plan se :
v jasnosvetlem
pajčolanu
plava jutro
iz daljine
sèm čez plan . . .
„Hvala, sestre,“
šepetal je
potok vrbam,
„da vzbudile
ste me, preden
pride jutro
tudi k nam.“ —
In živahno
so šustele
skromne vrbe
in radostno
je potoček
v svoji strugi
žuborel . . .

A po cvetni plani
je priplulo divno
jutro in vdihnilo
radost vsej poljani . . .

Vekomir

Dobri ljudje.

27. Papež Leon XIII.

Bogata italijanska gospa je v svoji oporoki določila za dediča onega duhovnika, ki bo prvi opravil sveto mašo za njeno dušo. To izve papež Leon XIII. in sliši, da so vsi sorodniki, ubožni in dobri ljudje, izključeni od dediščine. O polnoči vstane papež in opravi sveto mašo za pokojnico ter postane dedič vsega premoženja. Takoj obvesti o tem ubožne sorodnike in jim izroči vso dediščino.

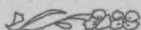
Ave Maria.

28. Zaupna tolažba na zadnjo uro.

Vrli nemški pisatelj Alban Stolz pripoveduje tole: Umrla sta oče in mati ter zapustila v velikem uboštvu sedem otrok. Najstarejši je štel osem let. Najprej je umrl oče, kmalu potem pa še mati. Ob materinem pogrebu je postavil župnik pri odprtem grobu v vrsto uboge sirote in v nagrobnem govoru posebno poudarjal Zveličarjeve besede: „Kdor sprejme katerega izmed teh malih,“ in prisrčno prosil navzoče, naj se usmilijo zapuščenih sirot. Iz ljubezni do Boga so res bogoljubni ljudje vzprejeli v oskrbo vseh sedem sirot. Dva zakonska sta vzprejela še le dve leti staro dete, ki sta mu nadomestovala petnajst let očeta in mater.

Po moževi smrti je tudi žena kmalu obolela. Več ni bilo upanja, da bi okrevala. Nekoč jo vpraša župnik, kaj misli o večnosti, kako, upa, da se ji bo godilo. Bogoljubna žena odgovori: „Samska leta sem preživela čisto in deviško, otroke sem vzgojevala krščansko, večjidel sem hodila vsak dan v cerkev, večkrat v letu sem prejemale svete zakramente, rožnivenec sem molila skoro vsak dan — vendar me obhaja neka groza, ko mislim na smrt, posebno, če pomislim, da mi bo treba odgovor dajati o mislih, besedah in delih 73 let dolgega življenja. Le eno je, kar me še tolaži, namreč pogled na deklico, ki sva jo z možem sprejela

v hišo in ki sva jo tako dobro vzgojila. Če sem jaz v tem detetu sprejela Zveličarja v hišo, bo tudi on mene sprejel v svojo hišo, v nebesa.“

Kos.

I.

Glorjanov Tonče je ujel spomladi v gozdu lepega črnega kosa. Vesel je stekel z njim domov v izbo in se je smehljajal.

„Mama! Mama! — — Jaz imam pa kosa! O!“

Vsa stara in zgubančena v lica je bila ta mama. Sedela je pri oknu in je šivala sključena.

„Kaj pa imaš, Tonče?“

Okrenila se je in je zapazila kosa.

„Kje si ga pa pobral?“

Tonče spusti kosa na tla.

„Kje sem ga pobral? — V gozdu je skakljal in sem ga ujel . . . Mlad je še . . .“

Kos skaklja po tleh in pobira suhe drobtine. Ves majhen in plašen je še, čaka žalosten in poizkuša leteti: a vedno še pade nazaj na tla in se zopet dvigne.

Mama ga gleda nevoljna.

„Kaj boš z njim, Tonče? Rajši bi ga bil pustil, kjer je bil . . . Sama sitnost je s tako stvarjo . . .“

„Sitnost? — Saj ga bom jaz sam pital, mama! — — Kar brez skrbi bodite!“

Tonče se vsede na klop in opazuje kosa na tleh.

Miren in tih skače semintja, brska po tleh, počaka malo, poškili postrani v Tončeta in gre zopet naprej — cepét, cepét — po izbi.

„To je moj kos,“ pomisli vesel Tonče. Podpre si glavo z dlanjo in govori kosu:

„Hop! Hop! — Poskoči: hop!“

Kos pa — cepét, cepét — odskaklja pod mizo, pa skoči na klop, kjer je mama.

„Mama! Glejte, kako lep je!“

Mama pa se razjezi.

„Grdoba grda, še na klopi ne bo dal miru.“

Tonče vzame kosa v roke in ga poboža.

„Ubošček!“ — Čaki, čaki, ti napravim lepo kletko. Saj si ves moj, ti črni, mali kos! — In pel mi boš potem, pel kakor klarinet!“ Pogovarja se Tonček s kosom naprej in mu obljublja raj.

II.

Minil je cel teden. Toda Tonče še ni bil s kletko gotov. Vedno je popravljaj in rezljaj iz lesa, smehljaj se pri delu in žvižgal srečen.

Končno je bila kletka narejena.

Tonče jo je opazoval z veselimi očmi in jo je nesel v izbo pokazat.

„Mama! Poglejte kletko!“

Razkoračil se je Tonček široko pred mizo in je postavil kletko v kot.

„Kaj ne, lepo?“

Mama se je ozrla nanj izpod očal, zadovoljen nasmeh ji je zaigral krog ust.

„Pa je nisi naredil sam?“

„Sam!“

„Sam? Ti Tonče?“

Tonče se je zasmel.

„Seveda jaz! Kdo pa?“

Poiskal je Tonček kosa, ki je tekal pod mizo. Malo se je branil, a Tonče ga je prijel in potisnil skozi vratca v kletko.

„Tako!“

Dvignil je Tonček kletko v zraku in zrl s širokodprtimi očmi kosa, ki je begal plašen po ozki in tesni ječi.

„Hop! Hop!“

Zažvižgal je Tonček in je obesil kletko na žebelj v steni.

„Hop! moj kos, hop! — Je prijetno v hišici kaj?“

Kos pa je rftotal žalosten v temnici. Nikjer izhoda — zaprta so bila vratca. Oprijemal se je s krepeljci

za močne žice in je trkal s kljunom ob nje. Nato je skočil na klinček in je začivkal.

Tonče se je začudil.

„Kaj ti ni po volji?“

Še enkrat je začivkal kos. Tonče pa se je razjezil in je odšel iz sobe.

III.

Lepega poletnega dne se je napatil Tonče v dolino na Jagnjenico, ki je belela prijazna in prešerna izza zelenja.

Pred Medvedovo krčmo je stal stric Martin.

Tonče ga je pozdravil.

„Striček! Veste, kaj imam jaz doma? — Kosa imam in že peti zna.“

Stric Martin se je pa nasmehnil in dvignil Tončeta v rokah.

„Hopsasa!“

Postavil ga je zopet na tla in mu je pogledal v oči.

„Kosa imaš, Tonče? Aha, kosa, dà, kosa! — Kaj lepo poje?“

Tonče je pogledal živo.

„Lepo!“

Stric Martin se je pa okrenil k durim.

„Stopi z mano, Tonče, boš malo pil!“

Plašno je zastrmel vanj Tonče.

„Pil?“

„Pil in o kosu mi boš povedal. Kajne, je lep?“

Stopila sta v krčmo.

„Lenica! Liter vina!“

Priskakljala je Lenica, okrenila se urna in je prinesla vina in kozarca.

Stric Martin je nalival, malo se mu je tresla roka. Postavil je poln kozarec pred Tončeta.

„Pij!“

Tonče je dvignil kozarec k ustom in si je omočil le malo jezik. Pil pa ni; rajši je rekel:

„Striček, pridite enkrat malo gori k nam! Tudi mama so že rekli, da morate priti. Boste videli mojega kosa.“

Stric se je zasmel.

„Oh, Tonče! Težko ga bom videl; imam tako malo časa. Zdaj tu — zdaj tam . . .“

Nagnil je kozarec in je izpil.

Tonče je pa zakašljajal.

„Moj kos je nekaj posebnega, striček! Če vam bo všeč — ga boste pa vzeli s sabo!“

„Zakaj pa ne?“

„Poje pa tako kakor klarinet — še bolje. Tudi Černetov Lojze je rekel, da ima kos lep glas . . .“

„Pa ga vzamem.“

Tonče se je dvignil s stola.

„Bom šel. Pozno je.“

„Pil nisi nič, Tonče!“

Zasmehljajal se je Tonček in je podal stricu roko.

„Imam rajši vodo — —“

Z veselimi koraki se je napotil Tonče domov. Prijetno in sladko mu je bilo; še sam ni vedel, zakaj . . .

IV.

V nedeljo potem je prišel stric Martin.

„Oh, vendar!“ se je razveselil Tonče in ga je prijel za roko.

„V hiši ga imam, kosa v kletki.“

Ko sta bila pa v izbi, je zapelo živahno iz kletke.

Stric Martin je postal in je položil prst na ustne.

„Glej ga, spaka!“

„Lepo, kaj?“

Tonče se je približal kletki in je zašepetal stricu.

„Kako črn je! In kljun kakor iz zlata! — Moj kos, kakó te imam rad!“

Zasmehljajal se je Tonče tiho in je gledal zdaj strica Martina, zdaj zopet kosa v kletki.

„Ali vam je všeč, stric?“

Stric Martin pa ni slišal in je sam vprašal:

„Kdo je naredil to kletko?“

„Jaz!“

„Ti?“

„Seveda, striček! Kdo pa?“

„Cel mojster si!“ ga je pohvalil stric. „Ptiča in kletko vzamem s seboj . . .“

„Res?“

„Koliko denarja pa hočeš za to?“

Tonče se je prestrašil.

„Denarja?“

„Denarja!“

Zasmejal se je Tonček naenkrat, nato pa se je domislil :

„Nič!“

Tedaj je izvlekel stric Martin iz žepa veliko, lepo denarnico. Vsa svetla je bila in natlačena kakor vreča peska. Tonče se ji je že oddaleč nasmehnil in popozdravil: „Glej, sedaj se bo odprlo, in zlati cekini se bodo strkljali po tleh . . .“

„Ná, tu!“ je namignil čez trenotek stric Martin in je podal Tončetu cel srebrn tolar.

Tonče samsebi ni verjel in ni vedel, ali se mu sanja, ali kaj: na dlani se mu je lesketalo, svetlo okroglo . . .

Poskočil je Tonček naenkrat in se oklenil strica.

„Kako ste dobri, striček! Bog vam povrne!“

V tem je zapel kos iznova veselo, živahno.

Poslušala sta s stricem nekaj časa, nato pa je stric vstal, vzel kletko s kosom in se poslovil. —

Malo časa je bil Tonče takó sam v sobi: Tedaj se je spomnil, segel je v žep po tolar in ga je položil na dlan.

„Kako se lesketa!“

Spravil je zopet denar in se ozrl po sobi naokoli; vse prazno, tiho. Nikjer kletke, kosa nikjer; in sladkih, nemirnodrhtečih pesmi nikjer . . .

Stopil je Tonček k oknu in je pogledal: po poti navzdol je šel stric s kletko . . . In tam v kletki je njegov kos, njegova duša je tam . . .

Okrenil se je Tonček, kajti začutil je solze v očeh.

„Moj kos! Moj kos!“

Zakril si je obraz in nič več ga ni veselil srebrni tolar. Bilo mu je kakor lškarijotu po grehu.

Pozimi je bilo. In takrat je Tončetov kos žalostno poginil: nekega jutra ga je našel stric Martin mrtvega v kletki.

Takoj je bil Tonče na Jagnjenici.

„Poginil je.“

Ozrl se je v strica:

„Škoda ga je; tako lepó je pel.“

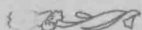
„Tonče, ne žaluj! — Ptičev je dosti; pogine eden — pa se najde drug . . . Tam pri Medvedu imajo kanarčka . . .“

Tonče pa se ni dal potolažiti. Zrl je z velikimi, plašno - sanjajočimi očmi na mrtvega kosa: črna kepa je ležala na tleh, tiho, mirno — ni se ganila

„Ah, ti moj kos, kako žalostno si moral končati!“

Tako je zavzdihnil Tonče in je odšel . . .

Cvetomirski.

Prvo in zadnje sv. obhajilo.

Majhna, devetletna deklica je nevarno zbolela. Njen gospod katehet, ki je poznal njeno dobro in nedolžno srce, jo je večkrat obiskal v tej hudi bolezni ter se z njo pogovarjal o ljubem Bogu, o njegovi presveti Materi, o lepih nebesih in o angelih. Deklici so bile kaj tolažne katehetove besede. Ko jo pa nekega dne vpraša katehet, bi li rada umrla, otrese odločno z glavo, da ne.

„Kako to, Pepca?“ se začudi duhovnik. „Ali ne bi rada umrla? Ali nočeš priti k ljubemu Jezusu, ali nočeš postati lep in blažen angelček v nebesih?“

Bolnica žalostno odgovori: „Saj veste, da bi prihodnje leto o Veliki noči šla k prvemu sv. obhajilu! Zato bi tudi ne umrla rada, preden se to zgodi.“

To detinsko hrepenenje, ta goreča ljubezen do Boga v tako nežni starosti osupne veroučitelja. „Slušaj me, Josipina,“ ji pravi, „če ti pa obljubim, da smeš že zdaj prejeti ljubega Jezusa, da ti ga hočem sam prinesiti, morebiti že v enem tednu?“

„O potlej, potlej,“ vzklikne mala bolnica, sklekne svoje drobne in suhe ročice ter se izkuša s skrajnim naporom vzdigniti na blazinah, — „umrjem rada!“

Čez osem dni, ko je bila bogoljubna bolnica dovolj poučena o Najsvetejšem in dobro pripravljena za sveto obhajilo, je prišel božji Detoljub res v Josi-

pinino srce in kmalu potem se je preselila čista duša brez vsake bojazni — radostno v spremstvu angela variha v večno domovino k svojemu ljubemu Jezusu.

Ave Maria.

Ah, te rože . . .

Ej, te lepe rdeče rože! Kakšen križ je z njimi! Tako so nežne in izbirčne, da Bog pomagaj! A Tončka jih ima vendar rada — največje njeno veselje so, in vse bi dala zanje. Ogleduje jih rano v jutru in zvečer jih mora zopet obiskati, preden odide spat. Saj so pa tudi tako lepe in vabljive: diše tako lepo in prijetno, da se zdi človeku, da ga je dobrotni Bog prestavil v raj, ko hodi med njimi. Ni torej čudo, da jih Tončka goji s toliko skrbjo.

Ampak — vse mine . . .

Ko se je šla Tončka snoči posloviti od svojih varovank, je vel mrzel sever, in polastil se je je strah: Kaj, če pozebejo rože in uvenejo?! In ogledovala jih je Tončka dolgo in vonjala vsako posebej. Naposled je odšla — pa zaspati ni mogla. Premišljevala je v postelji, kaj bi bilo, če bi padla slana in bi rože pomrznile in uvele. Vsa je zadrhtela, ko je pomislila na toliko nesrečo.

Ko je naposled zaspala utrujenosti, se ji je sanjalo, da je zapadel sneg: vse naokrog je bilo pokrito z mramornobelim prtom, in rože so se držale klavrno. Komaj se jim še pozna rdeča barva. Tončka zajoče in hoče k njim, da jim otrese sneg. Ročno stegne roki, da prime vejico — — pa pade na tla raz posteljo ter se vzbudi.

Nekaj časa je gledala Tončka začudeno okrog sebe, potem pa je začela jokati, deloma vsled bolečin, ki jih je povzročil padec, deloma vsled negotovosti, kaj je z rožami.

Na njen krik pridejo v sobo mati. Preplašeni zakričé, ko zagledajo hčerko na tleh pred posteljo. Urno

stopijo k njej, jo dvignejo in jo začno ljubeče izpraševati, kaj ji je.

„Sneg . . . mama . . . moo . . . je . . . rože . . . eee . . .“ zaplače Tončka.

Mati jo gledajo začudeno. Dolgo jo morajo izpraševati, da zvedó, kaj je povzročilo Tončki žalost.

„Kje je sneg, revica mala? To se ti je sanjalo. Rože niso uvele in tudi snega ni.“

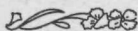
Deklica pa gleda neverjetno, a naposled se vendar da preveriti. Zleze v posteljo in kmalu trdno zaspi . . .

Ko se je Tončka zjutraj vzbudila je bilo še mračno. Za trenotek je poležala, a ko se je spomnila na svoje sanje, se je prestrašila in urno skočila iz postelje. Oblekla se je z naglico, da bi ji je človek nikdar ne prisodil, in brzo stekla na vrt. A ko je stopila iz hiše, jo je zazebló, da se je vsa stresla. In ko je pogledala po vrtu, je bilo vse belo: mrzla slana je ležala naokrog.

Tončka je stekla k rožam, ki so pa bile skoraj prav take kot one v sanjah. Tedaj je pa zaplakala, kot bi ji bili umrli starši, in trepetaje je vzdihovala:

„Ah, moje uboge rože!“

Gnjevoš.

Dogodek.

Zapel je zvon in svečano se je razlegel otožni glas po vasi. Ljudje so se odkrivali in se prekrizavali. Polglasno, glave sklonjene, roke sklenjene, so začeli moliti.

Solnce je ravno zatonilo, in krvavo rdeča zarja je odela nebo.

„Bog se usmili duše,“ so sklenili ljudje molitev, se prekrizali in se pokrili. Dvignili so glave, posedli po klopeh pred hišami in se ozirali na nebo, kjer so se polagoma pojavljale blesteče zvezde.

Zvon je utihnil, in skrivnostna tišina je zavládala vsenaokrog.

Na koncu vasi v mali hiši, je povasoval angel smrti. Nezvan in nepričakovan je prišel in poljubil je malo Stanko, ki se je nasmehnila v slovo in odšla z božjim poslancem iz doline solz v kraj neizraznega veselja blaženih. Pri njenem truplu pa je plakal žalostni oče, tarnala nesrečna mati in jokali so bratje in sestre. A Stanka je ležala mirno, nepremično, brez čutno. Ni slišala in ni čutila, zakaj potekel je njen čas in prišla je njena ura . . .

Skozi malo, z rdečim zastorom zagrnjeno je pokuhala v sobo luna, kot bi hotela videti še enkrat tiste nedolžne Stankine oči, a ko je uzrla žalost, se je skrila za oblake.

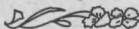
In prišle so sosede in so oblekle Stanko v lepo belo obleko in jo položile na mrtvaški oder. Ob odru pa so prižgale sveče in nanesele cvetk.

Potem so začeli prihajati ljudje, in težek vzduh je zavladal po sobi.

Pretrgano ihtenje in tihe molitve so motile smrtni mir.

Zunaj je pa snivala poletna noč svoj blaženi sen.

Gnjevoš.

Bolnica.

Pred nekaj dnevi je zbolela naša mala Zinka. Zdaj leži vsa bolna in uboga v svoji postelji. Tudi blede se ji, iz ust ji prihajajo nerazumljive besede.

Mama sedi kraj njene postelje in joka.

„Zinka! Zinka!“

Zinka se ne gane in zrè z velikimi, otroškimi očmi v svet.

„Ne umri še, Zinka!“

Tedaj se zganejo njene ustnice.

„Mama! Žejna!“

V trenutku ji ponudi mama vode. Zinka pije, a čisto malo; toliko, da si omoči jezik.

„Dosti!“

Počasi zapre oči in zaspi. —

Danes je pritekla v izbo sosedova Olga, vsa rdeča je bila in se je smehljala.

„Kje pa je Zinka?“

„Bolna je. V izbi leži.“

Olga se prestraši.

„Zinka bolna?“

„Da.“

Gre v drugo izbo in tamkaj ugleda mamo in Zinko.

„Zinka! Olga je prišla!“

Zinka odpre oči in se ozre v mamo.

„Kje je?“

„Tu. Poglej!“

Olga stopi k postelji.

„Zinka!“

„Olga!“

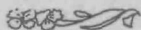
In zopet so se bolnici zaprle oči.

Olga je zajokala in odšla . . .

* * *

Zinka ne bo še umrla. Prišel je danes zdravnik in je rekel, da bolezen ni nevarna. Čez par tednov da je že lahko zdrava.

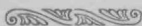
Zdrava bo zopet Zinka in takrat bo spet prišla Olga in se bo smehljala srečna . . . *Cvetinomirski.*

Prava pobožnost.

Neka osemletna deklica je pobožno molila v svoji spalnici. Bilo je že ob enajstih dopoldne. Kar pride nenadoma babica in se začudi: „Kaj pa delaš tukaj, dete moje?“ — „Molim k ljubemu Bogu, dobra babica!“ — „Ali nisi zjutraj molila?“ — „O, da!“ — „Kako pa, da si zopet zdaj prišla molit? Ali si se kaj

pregrešila?“ — „O ne, kolikor morem vedeti, ne.“ — „No, zakaj pa sedaj moliš? Povej mi vendar!“ — „Zato, ker ljubim Boga,“ odvrne blaga deklica.

Maki in plavice.

(Basen.)

Maki so se prešerno zibali med zlatimi žitnimi valovi in so se pričkali s plavicami, ki so jim odrekale lepoto

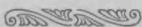
„Me plavice smo lepše in plave smo kot poletno nebo!“

„Mi maki smo lepši, rdeči smo kot večerna zarja in kot lica zdravega otroka!“

Mimo sta prišla dva kmeta in sta obstala:

„U, koliko je tega grdega plevela!“ . . .

Zvonimir Maslè.

Zajček.

Majhnega zajčka
Tonček imel je;
bil mu je radost,
bil mu veselje.

Svetlih očesec
pa dolgoušen —
aj, pa kako je
bil hudomušen!

Belčken je bil ves
pa dolgoušen
in kakor Tonček
sam — neposlušen.

Tiho čepel je —
kar se je vslôčil,
s krepeljčki Tončku na
rokco je skočil:

„Kaj mi pa hočeš,
kaj mi boš, Tonček?
Ti si hlapčiček —
jaz pa baronček.“

Cvetko Gorjančev.

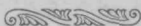
Začetek šole.

Šola spet se bo pričela —
čas veselja in nadlog;
mного spet nam dalo dela
spisovanje bo nalog.

Zvezki, tablice in knjige
službo svojo zdaj pričnó,
treba spet bo nekaj brige,
da spričalo bo lepó.

Treba bode nam — molčati,
ko učitelj govori:
tam je druga kot na trati,
kjer obenem vse kriči . . .

Taras Vasiljev.

Kratkočasnice.

1. Barbka: „Pri nas so včeraj vlomili tatje, pa so odnesli vse srebrne žlice in vilice.“ — Kati: „O, to še ni nič. Pri nas je bil pa en mož od sodnije pa nam je odvzel vse pohištvo.“

2. Janček je vrgel nekega dečka v jarek. Katehet ga posvari: „Zakaj si to storil?“ Janček se opravičuje: „Zato, ker sem močnejši kot on!“

3. Mala Lizika je prišla od procesije in je hitela pripovedovati: „Štirje možje so nesli veliko mizo s strašno dolgimi nogami; spodaj so bili pa naš gospod, hudo lepo oblečeni; pa brez klobuka so bili.“

Odgonetka zastavice v št. 9.

Uharica — kuharica.

Prav so uganili: Porekar Ciril, Viktor in Angelica, Plavec Anton, Zorjan Milica in Marija, Žibrat Alojzija, učenci in učenke na Humu pri Ormožu.

Odgovor na šaljivo vprašanje v št. 9.

Volk je takrat res volk, ko je sam, če jih je več, so volkovi.